

— Воно чудове, — мовила Емілі, повернувшись до мами. І це була правда. Усі крамниці на цій вулиці, вкритій бруківкою, були пофарбовані у приємні пастельні кольори — м'ятно-зелені, лимонно-жовті й цукристо-рожеві. Однак Емілі вважала, що їхнє кафе було найгарнішим: світло-блакитна будівля, яка неабияк пасувала до шматочка моря, що мерехтіло біля підніжжя пагорба. Це місце було геть не схоже на те велике місто, в якому вони жили дотепер.

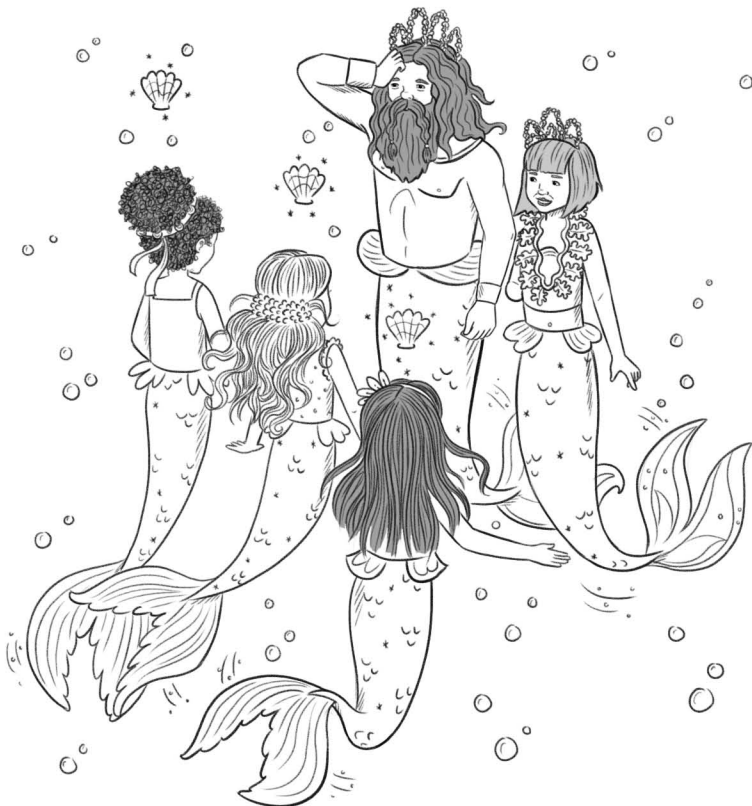
— А ось і я! — вигукнув тато, підбігаючи до них із ще більшою кількістю коробок. Зупинившись, він поцілував дружину й доньку, а тоді, насвистуючи, увійшов усередину. Емілі здалося, що таким радісним вона не бачила його років сто. Дівчинка тішилася, що батьки щасливі, однак разом із тим і сумувала, бо їй довелося залишити школу й друзів, усе, що було таким рідним і знайомим, там, удома. Сандкомб — дуже гарне місто, проте тут вона нікого не знає.

Хіба можливо почуватися тут як удома? Русалонька на вивісці кафе ласкаво глянула на неї. «Усе буде гаразд», — ніби промовила вона. Емілі важко зітхнула і рушила услід за батьками.

— Наші речі потрібно віднести у квартиру, розташовану на горішньому поверсі, Емі, а кухонне начиння — на кухню, — керувала мама. — Слід якомога швидше запустити кафе! Ти, головне, пильнуй, аби кіт...

Нарешті королева Адріана виголо-
сила своє рішення:

— Хай там що, але Магія води обрала
вас нашими Хранительками моря. Нам
нічого не залишається, як покласти на
Магію і довіритися вам. Ви складете
присягу Хранительок моря?

— Авжеж! — вигукнула Лайла.

Грейс кивнула.

Емілі відчула, як у животі закрутило
від хвилювання, проте також кивнула.

— Повторюйте за мною, — наказала
королева і почала співати. Її чудовий
голос линув у воді, наче рідке срібло:

*— Присягаюсь захищати всіх
мешканців морських —
від акул і скатів
до кальмарів та анемон.*

*Перлини золоті присягаюсь знайти
і використати силу лише на добро.*

*Обіцяю шанувати
всі океани і береги,
обіцяю бути Хранителькою моря
назавжди.*

Дівчата повторювали слова присяги.

— ...назавжди, — закінчили вони ра-
зом.

Королева Адріана підняла руку. По-
ки вода мерехтіла і кружляла у вирі різ-

— Дякую, щиро дякую вам! — промовив один дельфін, тицяючи Сплеша носом. — Я — Сільвер, Сплешева мама. Я так хвилювалася за нього, особливо, коли почався шторм.

— Пробачте. Це через мене, — сказала Октавія.

Дівчатка швидко пояснили дельфінам, що сталося. Тварини підпливли до кальмарихи, жваво обговорюючи події останньої години. Лише Грейс трима-

лася осторонь, заглибившись у власні думки.

— У тебе все гаразд? — поцікавилася Емілі.

Грейс кивнула, а тоді сказала:

— Я просто думаю... де Еффлувія? Навіщо їй була потрібна Октавія, щоб влаштувати шторм на морі?

— Можливо, вона відвертала нашу увагу, — припустила Лайла.

